

slovenského státu podle vládního nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n., podle jehož § 60 se nesmí nemovitost bez svolení ministerstva sociální péče z v o l n é r u k y prodati ani dále zatížit. Nevztahuje se tedy takový zákaz na e x e k u č n í zatížení nebo zcizení. Změna nastala teprve zákonem ze dne 7. dubna 1927, č. 44 Sb. z. a n. (§ 43) a v prováděcím nařízení ze dne 12. května 1927, č. 57 Sb. z. a n. (§ 42), v nichž je bez hořejšího omezení stanoveno, že se nemovitosti, na které byla udělena státní záruka, nesmějí bez svolení ministerstva sociální péče zciziti ani dále zatížit, a tak jest tomu i v pozdějších zákonech a nařízeních o stavebním ruchu. Poněvadž takovýto zákaz jest posuzovati podle uvedených zákonných předpisů, podle nichž byl do pozemkové knihy zapsán, jest v souzeném případě e x e k u č n í vklad práva zástavního i bez svolení ministerstva sociální péče dovolen.

Čís. 16961.

Advokátní komora není při rozhodování o žádosti advokáta, zapsaného již do seznamu advokátů u jiné advokátní komory v Československé republice, aby byl zapsán do seznamu advokátů pro jeho přesídlení, oprávněna z n o v u zkoumati důvěryhodnost advokáta ani účel jeho přesídlení, a to ani tehdy, kdyby bylo zřejmé, že žádal o zápis do seznamu advokátů u jiné advokátní komory jen proto, aby vyřadil advokátní komoru, u které později žádá za zápis, z rozhodování o zápisu do seznamu advokátní komory.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, R I 677/38.)

Srov. č. 7656 Sb. n. s.

Dr. A., zapsaný dne 27. března 1937 se sídlem v L. v seznamu advokátů vedeného u výboru advokátní komory v B., oznámil dne 3. dubna 1937 advokátní komoře v P. své přesídlení do P. a žádal zároveň o zápis do seznamu advokátů v obvodě p-ském. V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v P. zamítl uvedenou žádost. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y zamítla jeho odvolání.

Nejvyšší soud uložil výboru advokátní komory v P., aby o věci znova rozhodl.

D ů v o d y:

Podle ustálené judikatury nebyla advokátní komora v P. oprávněna zkoumati důvěryhodnost žadatelovu podle § 2, písm. e), novely k advokátnímu řádu č. 40/1922 Sb. z. a n., jež platí pro celé území Československé republiky (rozh. č. 7656 Sb. n. s.). Tento názor sdílí sice i napadené usnesení, avšak má za to, že zřejmým a výhradním úmyslem žadatele při podání žádosti o zápis u výboru advokátní komory v B. bylo, vyřaditi advokátní komoru v P. z rozhodování o zápisu, a že prý

tedy onen zápis nebyl myšlen vážně a měl jen účel obejítí zákon. Nehledíc na to, že pro takový úmysl žadatelův schází postačitelý skutkový základ, není zákonného podkladu pro názor valné hromady advokátní komory, že v případě takového úmyslu jest advokátní komora oprávněna zkoumati z n o v u důvěryhodnost advokátovu, jako kdyby šlo o nový zápis, poněvadž ani § 21 adv. ř. č. 96/1868 ř. z., ani § 8 adv. poriadku zák. čl. XXXIV:1874 se nezmiňují o účelu přesídlení a protože ani jinak nelze ustanovení to vyložit v ten smysl, že advokátní komora jest oprávněna zkoumati též účel, proč advokát hodlá přesídliti. Vždyť advokát má úplnou volnost, aby přesídlil kamkoli v tuzemsku, a zákon nestanoví mu ani žádnou lhůtu, po které by teprve směl změnití své sídlo.

Nebylo proto na místě zamítnouti žádost Dr. A-a o zápis do seznamu advokátů advokátní komory v P. n á s l e d k e m z a m ý š l e n é h o p ř e s í d l e n í jen pro nedostatek důvěryhodnosti.

Poněvadž však by tu mohly býti ještě jiné překážky proti povolení žádaného zápisu, k nimž nižší stolice pro svůj právní názor nepřihlížely, bylo obě usnesení zrušiti, aby bylo rozhodnuto znova.

Čís. 16962.

Pořad práva.

Nemocenské pojišťovny nemohou se na pojištěnci, jemuž pravoplatně předešly vrácení přijatých peněžitých dávek (§ 135, odst. 2, zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.), domáhati zaplacení řečených dávek žalobou podanou u řádných soudů.

Nepodal-li pojištěnec proti onomu výměru včas žalobu podle povahy dávek buď u rozhodčího soudu, nebo u pojišťovacího soudu, lze na základě výměru vésti exekuci politickou (čl. IV. č. 1 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n., § 175 zák. č. 221/1924, čl. XII., č. 125/1927 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 2. června 1938, R I 715/38.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna v T.-Š. uložila žalovanému výměrem ze dne 8. července 1937 vrácení neprávem přijatých nemocenských dávek. Proti uvedenému výměru nepodal žalovaný v 60 dnech po doručení žalobu, takže nabyl právní moci. Ježto žalovaný nic žalobkyni nevrátil, domáhá se na něm zaplacení 910 Kč s přísl. žalobou. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud z podnětu odvolání zrušil pro zmatečnost napadený rozsudek i s řízením mu předcházejícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Výměr, jímž rozhoduje pojišťovna o povinnosti k vrácení přijatých peněžitých dávek (§ 135, odst. 2, zákona o sociálním pojištění), patří mezi dávkové výměry ve smyslu § 189 uvedeného zákona, jimiž jsou vý-